

varing fremgår det af samfundsforskningsudvalgets rapport, at den anbringelse af mere alvorligt kriminelle, som har fundet sted i det i 1956 oprettede forvaringshjem i Godthåb, ikke kan betragtes som forvaring i traditionel dansk forstand. Udvalgets undersøgelser tyder også på, at der snarere er behov for anstalter, hvor lovovertrædere kan anbringes under forholdsvis frie forhold, men under en vis kontrol med mulighed for i korte perioder at kunne holdes afsondret fra samkvem med andre.

Ved overvejelsen af, hvilke ændringer i kriminallovens foranstaltningsregler disse forhold bør føre til, har man været opmærksom på de ved lov nr. 163 af 31. maj 1961 gennemførte ændringer af straffelovens bestemmelser om betingede domme. Straffelovens § 57 giver adgang til som vilkår i forbindelse med betinget dom at fastsætte bestemmelser vedrørende domfældtes opholdssted, arbejde, uddannelse, anvendelse af fritid, samkvem med bestemte personer, lægelig behandling, økonomiske forhold m. m. Vilkårene vil senere kunne ændres eller ophæves i medfør af straffelovens §§ 59-61 efter samme principper, som er gældende for ændring af foranstaltninger efter kriminallovens §§ 92 og 93.

Disse nye regler, hvorefter der gives de danske domstole mulighed for at anvende forsorgsprægede foranstaltninger over for lovovertrædere i det omfang, det findes formålstjenligt, har i betydelig grad nærmet straffeloven og kriminalloven til hinanden. Man har derfor fundet det naturligt at søge at bringe kriminallovens foranstaltningsregler yderligere i overensstemmelse med straffelovens vilkårsbestemmelser, hvorved man dels opnår en større smidighed i foranstaltningsystemet, dels at komme et skridt nærmere mod retsenhed mellem Grønland og Danmark.

Udkastet til lovforslaget har været forelagt Justitsministeriet og straffelovrådet, som i det væsentlige har tiltrådt udkastet, men dog på en række punkter fremsat ændringsforslag, som er blevet indarbejdet i udkastet. Udkastet er derefter tiltrådt af Grønlands landsråd under dets samling i 1962 med en enkelt ændring, idet landsrådet fremsatte forslag om forhøjelse af aldersgrænsen i lovens § 64 om børns omgang med farlige ting, se forslagets § 1, nr. 7. Der vedlægges som bilag en udtalelse afgivet af et af landsrådet nedsat udvalg, som er tiltrådt af det samlede landsråd.

Til § 1.

Til nr. 1.

I medfør af kriminallovens § 2 skal lovens almindelige bestemmelser, derunder § 7, også finde an-

vendelse på overtrædelser af særlovgivningen, medmindre andet er bestemt. Herefter skulle uagtsomme overtrædelser af særlovgivningen ikke være strafbare, medmindre andet er særlig hjemlet. Dette er en afvigelse fra den borgerlige straffelovs § 19, 2. pkt., hvorefter uagtsomhed ved overtrædelser af særlovgivningen straffes, medmindre det modsatte har særlig hjemmel. Da det forekommer uheldigt, at uagtsomme overtrædelser af f. eks. bestemmelserne om ulovlig fiskeri inden for søterritoriet, indførselsafgiftsbestemmelserne eller fredningsbestemmelserne ikke kan påtales, foreslås det, at § 7, stk. 1, affattes i overensstemmelse med borgerlig straffelovs § 19.

Til nr. 2.

Kriminallovens § 22 svarer til bestemmelsen i borgerlig straffelovs § 132. Ved lov nr. 163 af 31. maj 1961 om ændringer i borgerlig straffelov er der foretaget en mindre ændring af § 132, ligesom bestemmelsen er affattet på en anden og mere overskuelig måde. Det foreslås, at kriminallovens § 22 affattes på samme måde.

Til nr. 3, 4 og 5.

Kriminalloven indeholder ingen regler, der udtrykkelig kriminaliserer kønslig usædelighed mellem personer af samme køn. Kriminallovens § 44, stk. 1, må antages at være anvendelig på den, der driver homoseksuel utugt som erhverv, men loven indeholder ikke en til borgerlig straffelovs § 230 svarende bestemmelse, der pålægger den, der modtager betaling for at øve kønslig usædelighed med en person af samme køn, kriminelt ansvar.

Der findes heller ingen bestemmelse i Grønland, der som straffelovens § 225, stk. 1, kriminaliserer homoseksuelle forhold, der er begået under de i kriminallovens §§ 51 og 52 angivne omstændigheder.

Med hensyn til homoseksuelle forhold over for børn og unge personer må gerningsindholdet i kriminallovens §§ 53 og 54 omfatte kønslig usædelighed over for børn af samme køn under 15 år og forførelse af personer af samme køn under 18 år. Kriminalloven er altså på dette punkt mindre vidtgående end straffeloven, der i § 225, stk. 2 og 3, opererer med aldersgrænser på henholdsvis 18 og 21 år i disse forhold.

Endelig er der ved straffelovændringen i 1961 som § 225, stk. 4, indført en ny bestemmelse, der hjemler straf for den, der ved betaling eller løfte herom skaffer sig kønsligt forhold til en person af samme køn under 21 år.

Der ses ikke i praksis før eller efter kriminalloven at være forekommet eksempler på, at homoseksuelle forhold har givet anledning til kriminel tiltale, og